

de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs

Aan de Vaste Commissie voor Financiën uit de
Tweede Kamer der Staten-Generaal

T.a.v.: mr. R.F. Berck
Postbus 20018
2500 EA DEN HAAG

12 november 2001

**Betreft: Nader Commentaar op het wetsvoorstel "Belastingplan 2002 deel 2
(Economische infrastructuur)"**

Geachte leden van de Commissie,

De Nederlandse Orde van belastingadviseurs (hierna 'de Orde') heeft kennis genomen van de nota naar aanleiding van het verslag op het Belastingplan 2002 deel 2 en vindt hierin aanleiding nog uw aandacht te vragen voor twee aspecten hiervan.

Toelichtingen in de nota's

De antwoorden op de vragen van de Kamer zijn kort en nogal stellig geformuleerd. De reden hiervoor lijkt de grote tijdsdruk te zijn, waaronder de diverse delen van het belastingplan 2002 door de beide Kamers aangenomen moeten worden. Enerzijds heeft de Orde begrip voor tijdsdruk en planningen voor behandeling in de Tweede en Eerste Kamer. Deze tijdsdruk rust veelal op het jaarlijkse belastingplan, waarbij de derde dinsdag in september de behandelingstijd limiteert (overigens was de Orde verheugd dat het voorstel zeer kort na de derde dinsdag van september is ingediend). Anderzijds betreurt de Orde dat een aantal belangrijke en ingrijpende voorstellen onder wordt gebracht in een voorstel waarop een dermate grote tijdsdruk rust. In zijn algemeenheid pleit de Orde ervoor het jaarlijkse belastingplan te reserveren voor de actualisering van tarieven e.d.. De Orde meent dat wijzigingen als die met betrekking tot hybride leningen, de deelnemingsvrijstelling, verrekening van bronheffing en codificatie van het at arm's length beginsel in een separaat wetsvoorstel thuis horen, zodat er een (nadere) fundamentele discussie daarover kan plaatsvinden. Zowel de Overheid, de uitvoeringsorganisatie en de adressanten van de nieuwe regels hebben hier belang bij.

Terugwerkende kracht

Voorts heeft de Orde met teleurstelling kennisgenomen van het standpunt van de Staatssecretaris voor wat betreft het geven van terugwerkende kracht aan wetgeving.

De onderbouwing van de terugwerkende kracht die gegeven wordt aan de wetgeving omtrent vorderingen op Nederlandse vennootschappen gehouden door buitenlandse investeerders (artikel 17a Wet Vpb) is ongenueanceerd en op de gevolgen is onvoldoende acht geslagen. De Orde neemt de vrijheid hierop een korte nadere toelichting te geven.

Vorderingen op aandeelhouders met een a.b. zijn uiteindelijk in box 1 ondergebracht in de Wet IB 2001, met als doel arbitrage tussen box 1 en box 3 te voorkomen. Vanuit een zuivere wetssystematiek zouden deze vorderingen eigenlijk in box 3 thuishoren.

N | O | B

Het onderbrengen van deze vorderingen in box 1 heeft dan ook louter een antimisbruik (anti-arbitrage) karakter. Bij buitenlandse lichamen kunnen soortgelijke vorderingen op Nederlandse vennootschappen niet in box 3 vallen. Het thuisland bepaalt zelf hoe de vordering in de heffing betrokken wordt. Hier kan dus geen sprake zijn van een anti-arbitrage motief. Het argument van de staatssecretaris dat "belastingplichtigen begrepen moeten hebben dat sprake is van een omissie" en wel in zo'n sterke mate dat dit terugwerkende kracht rechtvaardigt acht de Orde dan ook niet overtuigend.

Daarbij komt dat vanuit internationaal perspectief bezien, het bepaald ongebruikelijk is om interest betaald door een vennootschap in het ene land aan een vennootschap in een ander land te treffen met volledige vennootschapsbelasting. Uiteraard zijn bronheffingen op rente van 5-15% niet ongebruikelijk, echter Nederland kent deze bronheffing niet en heeft zich in zijn verdragsbeleid altijd verzet tegen bronbelasting in het (andere) betalende land. Per saldo leidt de "vermeende omissie" dan ook tot een situatie waarbij Nederland zelf veel meer OESO conform omgaat met interestbetalingen. Waarom moeten belastingplichtigen dan onmiddellijk begrepen hebben dat sprake was van een omissie?

Voorts kan verwezen worden naar een artikel in het jaar 2000 van mr M.J.G.A.M. Weerepas (WFR 2000/912) waarin reeds toen al gesignaleerd is dat "Door de wijziging in de vierde nota van wijziging is deze mogelijkheid tot heffing komen te vervallen, *omdat het resultaat uit overige werkzaamheden niet behoort tot het Nederlandse inkomen van de buitenlandse vennootschap*".

Een redelijk kundig fiscalist op dit terrein moest toen begrijpen dat niet alleen het genoemde voorbeeld (royalties) door deze zinsnede gedekt werd maar ook rente.

Dan nog een praktisch gevolg. Als Nederlandse vennootschappen obligaties of andere leningen uitgeven die in een internationale markt worden geplaatst laten de kopers zich voorlichten over de fiscaliteit rond zulke transacties in Nederland. De wetswijziging brengt met zich mee dat in de internationale kapitaalmarkt moet worden medegedeeld dat in Nederland (onverhoeds) fiscale wetten met twee jaar terugwerkende kracht ingevoerd worden. Hoewel de Orde vermoedt dat uiteindelijk weinig partijen door de wetswijziging geraakt zullen worden kan dit bericht onmogelijk een bijdrage zijn aan het imago van Nederland als betrouwbaar investeringsland.

De Orde meent ten slotte dat hier zeker niet sprake is van een "ondergeschikte wetswijziging" in de zin die de Raad van State daaraan geeft.

De Orde zou het bijzonder op prijs stellen indien u de bovenstaande opmerkingen bij uw afwegingen en bij de discussie met de staatssecretaris van Financiën zou willen betrekken.

Een kopie van deze brief heeft de Orde heden verzonden aan de Staatssecretaris van Financiën. Uiteraard is de Orde gaarne bereid het bovenstaande nader toe te lichten.

Hoogachtend,

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs

mr. M.J. van Dieren